

CORECTBooks

r o m a n

r e c i m e n t a

george şovu

mihai opriş

virginitate

album: carti

George ŞOVU * Mihai OPRIŞ

VIRGINITATE

Editura Virtual

2011

ISBN(e): 978-606-599-484-3

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Dimineața se îmbolnăvise, pe neașteptate, de tristețe. Discul de aur înflăcărat al Soarelui, izvorât din apele aproape albastre ale mării, după o scurtă înaintare pe drumul lui de veșnicie. Își trăsesese. În grabă, o perdea de nori pe dinaintea ochilor. Îndurerat ori numai scârbit poate de lacoma zbatere a lumii, ce-și orânduia *afacerile* pentru o nouă zi.

Liana nu era neapărat tristă, ci, mai degrabă, îngrijorată. O noapte întregă ascultase, rostite sub fereastra vilei, în care locuia, chemările insistente din oftatul ritmic al valurilor mării: „Vi-no! Vi-no! Vi-no! Vi-no!” Adormise doar spre ziuă și se trezise mai târziu decât își propusese. Trebuia să-l petreacă pe Matei la gară. Acesta se dusesse direct, iar ea, acum...

Făcu semn de oprire unei noi mașini, dar, când se apropie, fata văzu că era plină ochi... O altă nălucă albă trecu pe lângă ea, apoi încă una, și încă una... Toate trepidau cuprinse de aceeași frenezie a luptei cu timpul.

Mergea aproape alergând pe marginea șoselei asfaltate. Nu se mai uita după nici o mașină. Își privea doar, din când în când, ceasul de la mână, încercând să-și domolească tremurul inimii.

Iată însă că, de câteva minute, un colier de clopoței, de la gâtul unui cal alb, își murmură în urma ei cântecu-i vesel ca un zvon de primăvară. Liana întoarce capul și fața i se luminează.

- Nene Mihai, strigă bucuroasă, ce bine c-ai apărut!

- Dar unde se grăbește frumoasa domnișoară, că doar nu astăzi e plecarea din stațiune?! Ne-am înțeles ca peste trei zile să vin să vă iau... răspunde bătrânelul, de pe capra unei trăsurii - ca cele de altădată -, oprind calul și invitând fata să se urce.

- Așa e! spune Liana gâfâind, dar, uite, trebuie să ajung și în dimineața aceasta la gară, pentru că... Te rog, nene Mihai, să ne grăbim, că altfel degeaba mai merg... și-ar fi păcat...

- Trenul are poruncă să ne-aștepte, domnișoară! glumește vizitiul, strângând, totuși, hățurile... Clopoței îi amestecă acum clinchetul cu ropotul galopat al copitelor calului, în timp ce roțile trăsurii fâșâie ușor pe asfaltul încă umed de roua dimineții.

Îl cunoștea pe bătrânel de-acum douăsprezece zile, când sosise la Costinești. Colega ei de facultate, Rodica, îl zărise prima dată; erau colege, de fapt, de-o viață, din școala primară și, bineînțeles, prietene.

„Uite o trăsură!” exclamase Rodica, atunci când ieșiseră de pe peron. „Vreau cu trăsura! Te rog, Liana! Nu pot să-i sufăr pe afaceriștii ăștia de taximetriști!” a adăugat ea.

„Chiar așa?”

„Ei, nu. am glumit! Dar cu trăsura e mai romantic! O să descindem în stațiune ca două boieroalice... de tip modern! Îți dai seama, praf îl fac pe Ionuț!”...

„Care. după cum se vede, n-a venit să te întâmpine... Cine știe? Poate că n-a sosit încă?”
..Să sperăm, că, altfel, e vai și-amar de pielea lui!”...

Liana sare din trăsură și intră în mare grabă pe peronul gării. Pe prima linie, un tren se pregătește de plecare. Ultimii pasageri se urcă în vagoane. Fata începe să alerge de-a lungul trenului, cercetând ferestrele.

- Liana! Liana. Își aude ea, deodată, numele.

Cel ce o strigase îi face semne de la fereastra unui vagon. E un tânăr cam de 23-24 de ani. cu o față frumos bronzată. Părul negru, ce-o cuprinde ca-ntr-o ramă de întuneric, îi accentuează liniile cu tăietură hotărâtă, bărbătească, îndulcite doar de zâmbetul ce-i înflorește în aceste clipe pe buzele pline, aflate parcă într-o permanentă vibrație. Luminile verzi de sub fruntea înaltă își topesc tristețea ce le stăpânise până mai adineaori la flăcăruia unei bucurii sincere, născute o dată cu apariția fetei.

- Iartă-mă, am întârziat! răspunde aceasta, apropiindu-se de vagon și prinzând mâna băiatului.

Dar trenul se pune în mișcare...

- Să-mi scrii, Matei: Brașov, Ciprian Porumbescu, 20! Să-mi spui cum a fost, îi strigă Liana, alergând pe lângă vagon.

- Îți scriu, îți scriu! se aude glasul lui Matei.

- Adresa ta, nu mi-ai dai adresa! rostește, cu îngrijorare. fata. Răspunsul băiatului e acoperit însă de şuierul locomotivei și de zgomotul roților...

2

Liana privește îndelung în urma trenului, care se pierde în zare. Brațul său - pendulă ostenită de semnele despărțirii - coboară încet pe lângă trup. Valurile de aer, înfiorate de spintecarea trecerii colosului de fier și de suflete, încep să unduiască precum valurile mării...

... Apa mângâie ritmic obrazul de nisip al plăjii... Matei se oprește, se apleacă și desenează pe nisipul umed o emisferă.

- O felie de lămâie? întreabă Liana, zâmbind.

Aparent serios, băiatul neagă cu un gest al capului.

- O jumătate de lună? reia fata.

- Nu! *O jumătate de viață!* spune Matei, întregind desenul cu cealaltă jumătate, care arată acum ca *emisferele* de pe „*Poarta Sărutului*”, celebra sculptură a marelui Brâncuși...

După câteva clipe însă, un val se strecoară pe nesimțite și *fură* desenul. Cei doi tineri se privesc, iar fețele lor se destind într-un zâmbet semnificativ.

- Stai, să-mi încerc și eu „talentul” la desen! spune Liana, intrând în joc. Și, îngenunchind imediat, „decupează”, pe același loc, acum neted, o inimă.

- Un „cord”? întrebă Matei, profesional.

Liana îl privește o clipă, apoi adaugă dedesubt încă o „inimă”, vârî în vârî cu cealaltă...

- O clepsidră, deci! apreciază Matei. Așadar, *viață*, ce-și ascultă impulsurile *inimii*, măsurate de implacabila curgere a *timpului*...

Dar. În acel moment, și desenul fetei este furat de valul mării.

- Noroc că „*fleacurile*” astea nu se clădesc pe nisip! exclamă Liana, ridicându-se. Matei o cuprinde cu tandrețe pe după umeri, sprijinindu-și privirile sale verzi pe orizontul legănat și murmuritor. Și balansul acela părea că trimite către fată o tainică șoaptă: „Vi-no! Vi-no! Vi-no!”... Se aflau în prima seară a zilei în care se cunoscuseră...

... Deodată, însă, vuietul mării se preschimbă în zgomotul sacadat al trecerii prin gară a unui tren. Pe peron, Liana întoarce capul, privind curgerea fulgurantă a vagoanelor, care aleargă în direcția opusă trenului ce-l poartă pe Matei. Câteva clipe, fata se află parcă la *o răscruce de drumuri*. Desprinzându-se din reverie, pornește, hotărâtă, spre ieșire...

3

La întoarcere, drumul până în stațiune l-a făcut pe jos. Bătrânelul cu trăsura fusese asaltat de alți clienți și plecase. Și-apoi, Liana chiar simțea nevoia să fie singură.

La un moment dat, trecând prin fața unei case, se auzi strigată:

- Domnișoară, domnișoară!

A întors capul și-abia atunci a observat femeia, care se afla pe o bancă, lângă poartă. A tresărit, pentru că semăna așa de mult cu bunica ei, din partea tatălui, care murise, cu patru ani în urmă, chiar în vara când ea intrase la facultate.

- Pe mine m-ați strigat? întrebă Liana.

- Da, pe dumneata! răspunde bătrâna.

- Pofțiți!

- Măi maică, să nu te superi pe mine că te-ntreb: de ce ești așa de tristă? Ți s-a întâmplat ceva? E păcat de dumneata, ești atât de frumoasă! Parc-ai fi o zână, zău așa! Lasă-le naibii de supărări, oricare ar fi ele, bucură-te de viață, fata mamei, că ești tânără și frumoasă și cu minunea asta de ani nu te mai întâlnești!...

Plăcut surprinsă, Liana i-a zâmbit, i-a spus doar „Mulțumesc!” și-a plecat mai departe. Ce să

fi adăugat mai mult? O auzea parcă pe bunica ei vorbindu-i (era, de altfel, singura ei bunică, pentru că părinții mamei muriseră, amândoi, înainte de a se naște Liana. Și bunicul, din partea tatălui, se prăpădise când fata avea doar câțiva ani, nici nu-l ținea bine minte); ea o mai comparase cu o zână și, când sosea în satul acela splendid, de lângă munți, văzând-o intrând pe poartă (o găsea totdeauna în curte, parcă ar fi așteptat-o mereu), desfăcea brațele și-i striga, cu o imensă bucurie: „Ai venit, ai venit, zâna mea frumoasă!”

Dincolo de iubirea ce i-o purta - aceste vorbe fiind o expresie și a unei asemenea iubiri -, poate că bătrâna avea dreptate; Liana arăta chiar ca o zână, desprinsă parcă dintr-o lume de îngeri: era subțire și înaltă, cu picioare lungi și foarte frumoase, cu o talie s-o cuprinzi între palme, cu sâni ca două ispite tainice, iar chipul, mângâiat de valurile de aur ale părului lung, era *desenat*, linie cu linie, într-o armonie fără cusur și luminat de razele calde ce străbăteau două petale de *nu mă uita*. Tulburătoare era mai ales frumusețea ce răzbătea dinăuntru la suprafață - o distincție și o căldură, care erau ale sufletului acestei fete, ale ființei ei interioare.

În ciuda înfățișării, Liana era însă, de mică, *un adevărat băiețoi*: juca fotbal cu copiii de pe stradă, se angaja, cu cei mai abili dintre băieți, la concursuri de mers pe bicicletă și de condus carturi, desfăcea și făcea la loc toate jucăriile; când a mai crescut, după ce sosea de la școală, alerga la tatăl său - inginer la o mare uzină -, privind ore întregi și lucrând la tot felul de *mașinării* (cum le spunea ea); iar când ajungea la țară. În satul bunicii (și asta se întâmpla mai ales în vacanțele de vară), călărea mai abilitat decât orice bărbat cailor unuia dintre unchii săi. Inginerul Jianu o alinta, spunându-i (cu multă dragoste, desigur) *băiețoiul tatii*, poate și pentru faptul că și-a dorit ca primul copil să fie băiat (acesta a venit pe lume cu vreo șase ani mai târziu, se numește Liviu și acum este licean în clasa a XII-a)...

O bucuraseră vorbele bătrânei... „Dar chiar așa de tristă par?” își spuse fata. Nu. Liana nu era neapărat tristă, ci, mai degrabă. Îngrijorată... Și-apoi, iată, chiar soarele renunțase la supărările lui (provocate - se pare - de meschinăria unei lumi ce-și caută, cu disperare, *dnunul*, bătând, deocamdată, tot pe *poteci mocirloase*) și, văzând, din nou, chipul tonic, splendid, al tinereții, a dat de-o parte toate umbrele din calea-i. hotărându-se să-l înconjoare cu lumină și căldură parcă de părinte, cu atât mai mult cu cât acest chip este atât de repede trecător...

4

- Salut, Liana! i se adresează o fată, dintr-un grup vesel, ce se îndrepta spre plajă. Cartea și-o aduc diseară, la „bal- masque”!

- Apropo, ți-ai pregătit costumația? o întrebă altă fată - și ea colegă cu Liana, la Facultatea de

Automatică, din

București. Sorin a pariat c-o să apari în deghizamentul tău... natural! adăugă ea, arătând spre băiatul pe care îl ținea de braț...

- Studentă de zece... și nu-i paradoxal! încropește Sorin, pe loc, o rimă banală, firește.

- Mai greu e cu tine, Sorine, - răspunde Liana, în aceeași manieră: căci orice ți-ai pune ca țol / *talentul*... te dă de gol!

Izbucnind cu toții în râs, cei trei dau să-și continue drumul spre valurile, puțin înspumate, ale mării, dar tocmai atunci le apare în față o altă fată, cu un reportofon pe umăr.

- Vreți să răspundeți la câteva întrebări pentru „Radio Vacanța”? li se adresează ea.

- Depinde despre ce - spune o fată.

- E vorba de relațiile sexuale dintre tineri...

- Dintre tineri de *același sex!* intervine Sorin, aparent serios.

- Asta „nu ține”?! spune reporterița, oprind înregistrarea. Apoi reia, către cealaltă fată:

- Ai putea trăi fără *dragoste*?

- Se poate trăi... fără aer? se aude glasul acesteia.

- Ar fi secetă mare! se amuză Sorin.

- Se pare că ești partizanul amorului... ca sport! subliniază gazetărița.

- Exact! Mă dau în vânt după... *alpinismul* amoros!

Liana, care fusese martoră la această scenă, zâmbește semnificativ și se retrage discret, gânditoare...

În drumul ei, pe una dintre aleile pe care mișunau fete și băieți - cu toții studenți, aflați în vacanță, în această stațiune *a lor* - Liana se oprește în fața unui aparat modern, de fabricat înghețată. Din spatele lui, vânzătorul își îmbie clienții strigând sacadat: „*Automatică!* Înghețată *Automatică!* Pofțiți la *Automatică!*”...

*

... Zâmbește văzându-l pe Matei cum mușcă dintr-un cornet de înghețată frumos colorată, de parcă s-ar teme să nu i-o ia cineva din mână. După ce înghite, cu o plăcere ce i se citește pe toată fața, băiatul adaugă - desigur, în continuarea unei discuții:

- La concurs, când vorbeai de *roboșii* tăi..., îmi venea să râd...: erai așa de convingătoare, că și vedeam cum băieții din sală. cu juriul în frunte, o roiau - lipa-lipa - ca-ntr-un desen animat, fluturând hârtiile din mâini, prin care urmau să-și ceară, de la rectorat, transferul la... *Automatică*...

... Liana râde din toată inima, fapt pentru care vânzătorul o privește puțin descumpănit...

- Să fie soarele... de vină? strecoară el o insinuare fără perdea...

- Nu.... aducerea-aminte! răspunde fata, fără să se supere și, primind cornetul cu înghețată, mușcă și ea, de la început, din el, pornind mai departe.

- Cu tinerii ăștia... adaugă, pentru sine, vânzătorul (care n-avea. nici el, mai mult de treizeci de ani), nu se știe niciocată bine *ce* și *cum*...

În jurul Lianeii, care pășește acum gânditoare, se aude, tot mai pregnant, rumoarea unei săli... Nu este, propriu-zis, o sală. ci un imens amfiteatru, în aer liber, locul atâtor neuitate spectacole - teatrale, cinematografice, muzicale etc. - desfășurate aici, la Teatrul de vară, din Costinești...

Și, iată, amfiteatrul e plin de fete și de băieți, care vibrează precum albinele într-un stup. Pe fundal este prinsă o pânză, pe care se află scris, cu litere parcă de aur: „*Concursul summa-summarum*”, intenționând să exprime, în mod evident, prin semnificația celor două cuvinte - *suma sumelor*, adică *totul* - ideea de *plenitudine* - cu privire la cantitate și de *superlativ*, referitor la calitate. Pe scenă, în fața unor microfoane, *Liana* și *Matei*, iar într-o parte a scenei, la o masă, se află juriul concursului, alcătuit din trei tineri.

- Și-acum, după întrebările de *automatică*, ce credeți că urmează? spune președintele juriului, adresându-se sălii.

- Ceva tot cu *a*, dar cu *A* mare: *Amor!* răspunde Rodica, prietena și colega Lianeii, aflată în sală, alături de Ionuț, iubitul ei - student la Medicină, în ultimul an, ca și Matei, care îi este coleg și prieten.

Președintele surâde, adăugând, după o clipă de ezitare:

- Într-un fel, da! *Poezia!*

Afirmația lui determină aplauzele frenetice ale sălii.

- A plesnit-o! La poezie e tare! se amuză Rodica, amintindu-și de profesorul lor de literatură română, de la liceu, care își obligase, fără nici un fel de îngăduință, elevii să învețe o mulțime de poezii ori părți ale acestora, între care cel puțin douăzeci din creația „Sfântului preacurat al ghiersului românesc” - cum ar fi spus Arghezi -, a „poetului nostru nepereche” - *Eminescu*.

- La *amor*, nu? se arată curios Ionuț, în continuarea afirmației iubitei sale.

- Aș! E o toantă! E *fată mare!* răspunde, prompt, colega Lianeii.

- Cuu?! E chiar...?!

- Da, domnule! *Virgină!* Ce te miră? Se mai găsește!

- Hopaaa! exclamă medicinistul. Devine... de cel mai mare interes!...

- Tu să stai în banca ta! îl potolește Rodica pe Ionuț. Că, altfel, te... ghilotinez! adaugă, făcând, cu degetele, un gest, ca și când ar tăia ceva ca foarfeca...

Deși nu auzise replicile și nu văzuse, bineînțeles, gestul Rodicăi, Liana mângâie această nouă amintire cu un zâmbet proaspăt și tandru. Deodată, privește țintă în fața ei...

*

...la panoul electronic, care tocmai acum afișează punctajul sub numele Lianeii: 99. În partea stângă, sub numele lui Matei, era deja înscrisă cifra 100.

- Dacă regulamentul concursului mi-ar fi îngăduit - îl aude fata spunând pe președintele juriului - ți-aș fi dat *unsprezece*, pentru acest răspuns, ca să poți egala!...

- Regulamentul îl facem noi! strigă Ionuț, din sală, ridicându-se de la locul lui.

- Dar n-avem decât un singur premiu! răspunde președintele juriului, arătând un volum de poezii, de Eminescu. Nu se poate împărți!

- Dar se poate dăruia! intervine Matei, luând cartea din mâna colegului său, președintele. Apoi. Într-un minut, scrie ceva pe pagina de gardă a volumului, după care, înmânându-l fetei, recită, privind în ochii ei:

„Orice noroc Și-ntinde-aripele Gonit de clipele
Stării pe loc!”

Mulțimea de tineri, înfiorată de *zicerea* acestor minuni de cuvinte, care. Într-un asemenea context, se încărcă și de semnificații speciale, particulare (cu privire la cei doi tineri aflați pe scenă și care, la ultimul grupaj de întrebări, răspuseseră atât de bine și de frumos despre personalitatea lui Eminescu și despre creația sa), izbucnește în ropot de aplauze și de ovații.

Liana liniștește sala, cu o mână ridicată și recită, în replică, alte patru versuri, din aceeași poezie - *Stelele-η cer*:

„Zboară ce pot Și-a lor întrecere Veșnică trecere -
Asta e tot!...”

Apoi, ca la o poruncă interioară, amândoi rostesc rar, apăsător:

„Nu e păcat Ca să lepede Clipa cea repede

Ce ni s-a dat?”, după care, întinzând mâna, fata spune:

- Îmi pare bine de cunoștință: Liana Jianu!

- Și mie: Matei Jipa! răspunde băiatul...

Cei doi se pomenesc îmbrățișați de colegii lor din sală, care urcaseră, între timp, buluc, pe scenă...

*

„Nu e păcat / Ca să se lepede / Clipa cea repede / Ce *ni* s-a dat?” - murmură, cu îngrijorare, în aceste clipe, ființa Lianeii, în vreme ce *antenele* sufletului ei receptează, din nou, aceeași obsedantă chemare a valurilor mării: „Vi-no! Vi-no! Vi-...!” Și, tocmai atunci, fata se lovește de tașca aflată pe umărul lui Ionuț, colegul lui Matei.

- A, tu erai? exclamă Liana

- Cere scuze „la domnișoara”! spune băiatul, privind cu fals reproș spre geantă... Da’ pe unde umblați, dom’le, că de când vă caut? continuă el, adresându-se fetei. V-au ieșit pozele! Unde e Matei?

- A plecat acasă! Nu se mai întoarce la Costinești! răspunde Liana, simțind cum îi picură, parcă, o lacrimă pe suflet.

- Ceva rău?

- Să sperăm că nu!

- Ia privește! spune Ionuț, arătându-i câteva fotografii. (Simțise întristarea și voia s-o îndepărteze din jurul lor... Ceea ce și reuși, pentru un timp).

Fata începe să cerceteze cu interes pozele. Iată: una îl înfățișează pe Matei lovind cu capul într-o multicoloră minge de plajă; în planul al doilea, Liana stă cu mâinile pregătite, să primească mingea; o altă fotografie are în centrul ei un stâlp înalt, de lemn. Matei, pe la mijlocul acestuia, face efortul de a se cățăra spre vârf; figura îi este crispată.

- Aici e pe post de Sisif! spune Ionuț, cu ironie blândă. Ia te uită ce mai suferă!...

- Nu te lua după moaca lui disperată, că-i place, să știi! răspunde fata.

A treia fotografie surprinde momentul în care Liana îi leagă lui Matei, în diagonală, peste un ochi, o *lentă* neagră, a la Nelson. Se află amândoi într-o barcă, aparținând unui fotograf de pe plajă.

- Și-acum atenție: cum se poate naviga pe nisip! se amuză Ionuț.

- Se mai întâmplă și așa ceva! adnotează Liana.

În sfârșit, ultima fotografie o înfățișează pe Liana în cădere spre brațele lui Matei. Este surprins un moment al jocului „care pe care”, cu frânghia trasă, de la cele două capete, de două șiruri de băieți și de fete. În fruntea celor două grupuri, se află - Matei, de-o parte, Liana, de cealaltă. Câștigând grupul lui Matei, acesta cade pe spate, cu brațele întinse spre fată.

- După cum s-arată, *tu* alergi după el! glumește Ionuț.

- Da, dar el m-așteaptă cu brațele deschise! răspunde Liana zâmbind, însă zâmbetul i se topește, dintr-o dată, pe buze.

- Dacă-ți plac, sunt ale tale! adaugă Ionuț, oferindu-i fotografiile. Am eu și pentru el. I le dau la toamnă, la facultate. Și-acum, salut! Mă duc să fac o baie!

Ca din senin, începe să răpăie o ploaie de vară. Liana aleargă și se adăpostește sub streășina unei gherete din apropiere. Privește, transpusă, avalanșa picăturilor de apă...

...oprindu-se, pentru câteva clipe, din desenarea unei scheme de circuite electronice, la care lucra de zor, și privind prin fereastra camerei din vila în care locuia.

În vârful patului ei, Rodica citește un roman, în timp ce, la casetofon, se aude o melodie de muzică ritmată. Colega Lianeii amplifică sonorul; aceasta oftează, își pune palmele la urechi și se concentrează, mai departe, asupra desenului de pe planșă.

De afară, se-aud ciocănituri insistente.

- Cred că e Matei! spune Rodica, dar, observând că Liana n-o aude, se ridică, vine lângă ea și-i îndepărtează palmele de la urechi:

- Matei! repetă ea.

Liana alege la ușă, o deschide, dar, afară, nu e nimeni...

Ciocăniturile se aud din nou. De data aceasta, fetele se lămuresc că vin dinspre fereastră. Liana trage draperia și, în dreptul ușii, de la balconușul camerei, îl vede pe Matei ud leaorcă.

- Vino, că e vreme „bună” pentru plimbare! îi spune acesta, însoțindu-și vorbele cu gesturi semnificative.

- Sunteți nebuni! exclamă Rodica, văzând bucuria pe care colega ei o afișează în urma invitației.

- „Să nu alergi singur prin ploaie!” îi răspunde Liana, amintind titlul unei cărți. În doi, merge! adaugă, ieșind în grabă. Băiatul o îmbrățișează. Apoi, ținându-se de mână, încep să alerge prin pânza străvezie a picăturilor de apă...

Iată-i, acum, plutind, parcă, prin perdeaua fină, străbătută de razele roșiatice ale asfințitului.

Au ajuns la țărmul mării... Plaja e pustie. Cei doi se opresc, pentru că, de mult, s-a oprit ploaia. S-au plimbat ore în șir. Și-au spus, într-o după-amiază, cât într-o viață întreagă. În colțul, retras, în care se află, noaptea a sosit parcă mai repede. Lumina lunii așază pete de argint pe nisipul cald al plajii.

Ținând-o strâns la pieptul său pe Liana, Matei, cu ochii închiși, rostește încet și rar, ca și cum ar dori să încarce cu înfiorarea ființei sale fiecare cuvânt:

- Cred că, dintre toate *minunile* lumii -, cea mai... *minune* este *iubirea!*

Câteva clipe rămân parcă suspendați în afară de timp și de spațiu. Apoi, retrăgându-se puțin. Liana șoptește, cu un aer mucalit, ținându-l de mâini pe Matei:

- Oare pot fi și doctorii sentimentali? Și, zâmbindu-i, se apropie de el și-l sărută cu mare tandrețe.

Desprinzându-se, după câteva clipe, îl întreabă, ca-n joacă:

- Ți-a plăcut?

Și, fără să aștepte răspunsul, îl sărută din nou, aproape tremurând.

Copleșit de impulsurile pe care i le transmite fata, Matei îi răspunde cu gesturi la fel de pătimase. Apoi o ridică pe brațe și, după câțiva pași, o așază încet, ca pe o comoară, îngenunchind lângă ea. Liana primește sărutările și mângâierile lui ca-ntr-o stare de transă...

- Am amânat mereu clipa aceasta..., mărturisește fata, privindu-l, cu emoție, în ochi. Știam că, într-o zi, ai să vii!... Și, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui Matei, îl adună, întreg, lângă ea, sugrumată de așteptare și de plăcută spaimă... Dar, în clipa aceea, un huruit puternic, de motor, însoțit de sunetul răgușit al unei sirene, sparge liniștea, în timp de spotul, violent, al unui reflector, de pe o ambarcațiune ce trece, fulgerător, aproape de mal, îi luminează pentru o secundă. În noapte, râsul gros, vulgar, al unui bărbat se însoțește cu zgomotul motorului, pierzându-se în depărtare...

Dumnezeiasca vrajă a pierit. Notele blânde și dulci din acordurile ei se sting, chemate, în larg, de valurile mării. Aici, pe mal, mai tremură doar oftatul dureros și aspru al ecourilor...

Cei doi se privesc stânjeniți. Matei încearcă s-o mângâie, dar simte că gestul lui nu mai este dorit ca până acum câteva clipe...

...Cum de rămăsese până la această vârstă, de 22 de ani, pură, imaculată, era, poate, și urmarea unei întâmplări ce adusese sufletului Lianeii prima lui îngenunchere...

*

Împlinise, de câteva zile, șaptesprezece ani. Era primăvară, pe la mijlocul lunii mai. Mai avea puțin și încheia clasa a XI-a...

Băieții o asaltau de când intrase în liceu. Rânduri, rânduri, fuseseră ori mai erau încă îndrăgostiți de ea. Asculta *declarații*, primea scrisori de... suflet, înregistra șoapte și oftaturi, care, toate, treceau însă *pe lângă* ființa ei. Era bucuroasă, dar, într-un fel, și întristată, pentru că stârnea asemenea trăiri, asemenea reacții. Nu ironiza decât pe cele exagerate, care erau, în cea mai mare măsură, și nesincere. Pe toate celelalte le trata cu recunoștință aproape și camaraderie. Așadar, nu se îndrăgostise de nimeni. De ce? N-ar fi putut să răspundă precis. Cu siguranță că intervenea și greutatea unei posibile alegeri, care, dacă s-ar fi făcut, ar fi stârnit, fără îndoială, atâtea valuri, ce-ar fi putut deveni otrăvitoare pentru relațiile ei cu colegii. Era, de asemenea, real faptul că se simțea bine așa, în centrul atenției mai multora... Considera că nu are dreptul să sugrume, nici unuia, visul, speranța... Și atunci a apărut el, Andrei Petrescu, un tânăr inginer, sosit de curând la întreprinderea unde tatăl ei, Octavian Jianu, îndeplinea funcția de inginer șef...

Era să dea peste el cu bicicleta, într-o zi, în poarta fabricii. Se ducea, ca de obicei, după cursuri, la tatăl său. Nu era foarte frumos. De altfel, Lianeii nu-i plăceau, neapărat, băieții frumoși, ori *ceea ce* numesc tinerii astfel. Era, în schimb, bărbat. Degaja, „cu fiecare mișcare, cu fiecare privire, un aer de siguranță, și de forță”. Chiar așa îi și spusese Rodicăi - încă de pe atunci, cea mai bună prietenă a

ei: „Am găsit, dragă, în sfârșit, *un bărbat*. Deși delicat în înfățișare, degajă, în fiecare clipă, un aer de siguranță și de forță! Țasta da, nu mucoșii noștri de colegi!”...

La drept vorbind, Liana „se agățase” de el. I-a plăcut din prima clipă. Ea îl solicita să se întâlnească, să se plimbe, mai ales în *Poiană* (Poiana Brașov), să meargă la cinematograful, la alte spectacole. Andrei fusese, de la început, rezervat și reticențele lui crescuseră mai ales când a aflat că e fiica inginerului șef al întreprinderii. Liana era însă îndrăgostită „până peste urechi” - cum a calificat-o Rodica. I l-a prezentat și ei. „Ai dreptate, e fain!” a spus ea atunci, „dar ceva nu-mi place la el. Nu știu precis ce. Dacă mă gândesc mai bine, aș spune că nu pare sincer. Oricum, e ceva!”

„Închipuiri! Și el mă iubește!” i-a răspuns, sigură pe sine, Liana, deși o oarecare spaimă se strecurase în sufletul ei. Drept urmare, la prima întâlnire, l-a forțat să intre în

Biserica Neagră. Au aprins lumânări. „Pentru tine!” i-a șoptit Liana, așezând, cu sfială, un mugure de foc să pâlpâie în acel spațiu sfânt. „Pentru noi!” a adăugat, plantându-l pe cel de-al doilea...

Andrei n-a spus nimic. A privit lung peste flăcările acelea, iar Liana a observat cum îi tremurau, sub pielea catifelată a obrazului, probabil de încordare lăuntrică, mușchii feței. A pus această reacție pe seama emoției pe care credea că o trăiește și el... Dar, chiar a doua zi, l-a văzut, întâmplător, c-o femeie pe stradă. După aparențe (aveau niște bagaje în mâini), veneau de la gară... Ea ieșise de la liceu. Era cu Rodica... A încremenit pe trotuar, privind atent la acea femeie, mai mare cu câțiva ani decât ea, dar fină, la înfățișare, distinsă, chiar frumoasă... Se sprijinea, c-o mână, de brațul lui Andrei... și vorbea, vorbea... fericită. El îi zâmbea tăcut, încordat... A podidit-o plânsul, acolo în stradă. În primele clipe, Rodica a ironizat-o... Apoi s-a străduit s-o liniștească, văzând-o cât de mult suferă.

L-a căutat peste câteva zile... A aflat că femeia aceea era *logodnica* lui. Așadar, o mințise! N-a mai putut și i-a strigat: „Ești un mincinos, un necinstit!”

„Nu ți-am spus niciodată că te iubesc, Liana! i-a răspuns Andrei.

„Dar m-ai lăsat ca eu să te iubesc! M-ai încurajat! Iar acum...”

„Țasta e adevărat!” a răspuns tânărul inginer. „E vina mea! Dar n-am îndrăznit să retez cu brutalitate avântul sufletului tău! Am greșit! Îmi pare nespuse de rău!” Și, de a doua zi, a și dispărut din oraș.

Liana a socotit de-atunci, de câte ori s-a mai gândit la Andrei, că el a murit. Sufletul ei, rămas bolnav pentru multă vreme, s-a vindecat încet, încet. Și astfel au trecut anii. A terminat liceul, a intrat la facultate și iată, se afla în vacanța mare de dinaintea ultimului an de studenție. În aceste zile, aici, la Costinești, îl întâlnise pe Matei. Între timp, ființa Lianeii nu mai vibrase niciodată așa, din acea primăvară, când ea împlinise șaptesprezece ani...

- Matei! Matei! se aude un strigăt... Cei doi s-au ridicat îngrijorați.

- Liana! Matei! strigă Rodica, alergând către ei, cu o hârtie în mână, care putea fi observată la lumina lunii... O telegramă! Sorin a adus-o! Știa că ești la noi! rostește ea, gâfâind... Dar ce naiba faceți, visați până mâine dimineață pe malul mării? îi apostrofează, în timp ce aprinde o brichetă, la lumina căreia Matei citește telegrama.

- S-a întâmplat ceva? întreabă Liana, cu spaimă în glas. Matei nu răspunde imediat. Pune telegrama, cu gesturi parcă obosite, în buzunarul de la bluză.

- Mama e grav bolnavă! Trebuie să plec cu primul tren!... spune el, după câteva clipe. Am greșit c-am lăsat-o singură...

Liana îl privește lung.

- E un accelerat mâine dimineață. Vin și eu la gară! rostește ea, luându-l de braț și pornind către vile...

*

Matei se simte cuprins, dintr-o dată, de un aer rece, de însingurare. Era starea ce-l stăpânise, ca o obsesie, în toate împrejurările mai grele de viață, prin care trecuse până atunci, din ziua în care pierise, ca trăznit de un fulger, tatăl său.

Avocat renumit al Iașilor - orașul în care se născuse și Matei -, apăruse și câștigase în nenumărate procese, oricât de grele fuseseră acestea. Era un specialist de mare prestanță, un profesionist de excepție și un orator neîntrecut.

Sușinea, cu o argumentație fără fisură, cauza clienților săi, atunci când era convins de dreptatea acestora, desfășurându-și pledoariile cu un patetism moderat, dar răscolitor. Matei era tare mândru de el, așa cum era și de mama sa - profesoară de matematică la Universitate.

Ultimul proces câștigat de Alexandru Jipa fusese de o deosebită complexitate. Un om cinstit, acuzat pe nedrept, trebuia să lupte împotriva unor organe de stat și de *partid*. Nimeni nu s-a băgat să-l apere. Era condamnat din start. „Cu cine să te lupți? Cu statul, cu partidul? răspundeau cei rugați să-i fie avocați. Așa ceva nu se poate! E zadarnic și foarte, foarte periculos!» Soția aceluia inginer, de nici patruzeci de ani, cu doi copii mititei, inventator, care adusese țării foloase greu de măsurat, acuzat, de către niște indivizi josnici și invidioși, de spionaj și de trădare, a venit, în cele din urmă, la Alexandru Jipa. Îl știa un om drept și curajos. El reprezenta ultima speranță a acelei nefericite familii.

Avocatul auzise deja despre „caz”. Se discutase despre el în oraș, în țară. Se scrisese în presă, ca să fie „de învățătură celor care...” Strânsese chiar o serie de date, așa, din curiozitate profesională, elemente ce-i stârniseră interesul. Era aproape hotărât s-o caute el pe soția celui acuzat și să-i propună să-l apere la procesul ce se apropia și la care tribunalul li pusese „avocat din oficiu”, să îndeplinească

doar forma.

Astfel că...

Mergând la tribunal și declarând că el va fi avocat, Alexandru Jipa a făcut toate demersurile necesare pentru a opri, o vreme, judecarea. Apariția lui și hotărârea luată au stârnit „valuri” mari..., valuri de indignare, din partea *organelor...* („Cum se poate?” „Cum îndrăznește?” „A înnebunit?” „I s-a urât cu *binele*?” - fulgerau întrebările, păreriile...), ca și valuri de presiune, de amenințări... Dar

Jipa n-a dat înapoi. A strâns tot ceea ce trebuia, ca să biruiască. Și a biruit! A fost strălucitor! Instanța a rămas fără replică, în afara aceleia care a însemnat recunoașterea *nevinovăției* acuzatului. Dreptatea a triumfat! Numai că inima lui Alexandru Jipa, bolovănită de atâtea încordări, prin care trecuse, timp de câteva luni și mai ales în ceasurile procesului, încordări și fulgerări ce se adăugau la atâtea altele, din anii, mulți, ai altor procese, a cedat ca într-o înjunghietură, care a despicat-o în bucăți. Salvând viața și onoarea altora, avocatul și-a sacrificat propria viață: la două ore după proces, în mijlocul unei fericiri generale, a celor cu dreptatea recunoscută, el a căzut ca fulgerat...

Matei avea atunci doisprezece ani neîmpliniți. A rămas doar cu mama sa. Nu mai avea frați, surori... În ziua aceea, a simțit cum o răceală de moarte îl cuprinde și pe el. Fără ocrotirea din partea tatălui, pe care-l știa atât de puternic și pe care-l iubea așa de mult, i s-a părut că a rămas singur pe lume... A trebuit s-o descopere, treptat, pe mama sa, care era un om minunat și să se încredințeze că soarta era încă darnică față de el. La toate încercările mai aspre ale vieții, însă, senzația aceea, de gheață, a însingurării revenea cu precizie. Matei intra astfel, de fiecare dată, într-o stare ca de boală..., așa cum se simte și acum și cum s-a simțit, vreme îndelungată, de-atunci, de când s-a despărțit de *Carmen*...

*

O cunoscuse când s-au înscris să dea examen pentru a intra la *Liceul Național*. Iar la începutul anului școlar s-au trezit colegi de clasă și chiar de bancă. El voia să stea cu un băiat, ori singur, dar diriginta lor, profesoara de limba română, i-a așezat astfel și el s-a supus.

- Vasăzică, domnule Jipa, nu-ți place de mine! i-a reproșat Carmen, la sfârșitul primei zile de cursuri.

- Nu așa se pune problema! i-a răspuns Matei, morocănos.

- Dar cum? l-a întrebat fata, apropiindu-se de el și privindu-l în ochi, de parcă i s-ar fi uitat drept în suflet.

Se aflau la ieșirea din curtea liceului. Au pornit împreună pe stradă. Matei evitase să-i răspundă.

- Știi ce-ți propun? Să mergem până la „Teiul lui Eminescu”, din Copou.

- Ce să facem la „Teiul lui Eminescu”? Ce, nu l-ai mai văzut?

- Ba da, dar nu împreună cu tine. Mergem acolo amândoi și facem un legământ: *că ne vom iubi toată viața!*

Matei s-a oprit și-a privit-o lung. Parcă atunci o descoperea... Carmen era o fată frumoșică: păr șaten, ochi căprui, subțire la trup și cu forme inespititoare... Se întreba: „De unde-a apărut și *teribila* asta? Și cum de avusei tocmai eu parte de ea?! Poftim, că bine m-a mai nimerit diriginta!”...

- Ei, ce zici? Mă mai mășori mult? a spus fata, făcând o piruetă. Acum e bine? M-ai văzut din toate părțile? a adăugat ea.

- Mai ai și alte „rețete” în afară de *atac direct* și de *jurământ* sub „Teiul lui Eminescu”? întreabă el, în loc de răspuns.

- Sigur că am, dar acum o prefer pe aceasta! s-a auzit glasul lui Carmen, care pecetluia cu o *dulce obrăznicie*, rostită parcă direct cu sufletul, începutul unei lungi prietenii, al unei lungi și zbuțumate iubiri, în primul rând pentru Matei... Deoarece, în ciuda faptului că i se părea nu numai desuet, ci chiar caraghios, a însoțit-o pe Carmen, pe nebunatică, frumoasa Carmen, în ziua aceea - prima lui zi de licean -, până în grădina Copou, s-a supus unui „jurământ”, pe care ea l-a rostit de două ori, câte o dată pentru fiecare dintre ei (fiindcă lui Matei i se încheștase gura, i se părea că-l vede și-l aude întregul oraș, și că râde de el), „jurământ” care - așa cum avea să-și dea seama mai târziu - va prinde, totuși, viață, în ființa lui, robindu-i-o treptat, treptat, cu multe bucurii și, mai ales, cu și mai multe dureri...

La început, a fost cuprins de oarecare spaimă, ca și de o stare de rușine. „*Iubire*, la nici cinsprezece ani? Oare ce-ar spune tatăl său, dacă ar trăi?! se gândea Matei. Dar Carmen avea un întreg *program*: de gingășii, de plimbări, de spectacole, de muștrări..., *program* pe care-l urmărea, în „realizarea” lui, în mod diabolic. Zile întregi, uneori săptămâni la rând, existența lui Matei, alături de Carmen, era un zbor pe aripi de flori, prin grădinile *raiului*, pentru ca apoi, dintr-o dată, uneori din nimic - un gest, o vorbă, un nerăspuns etc -, alteori din lucruri mai importante, prăbușirea în înfiorătoarele prăpăstii de catran și de smoală ale *iadului* să se facă în câteva secunda...

Certurile dintre ei începeau, pe de o parte, mai ales din cauza lui Valentin - fost coleg de gimnaziu al lui Carmen, „băiat de bani gata”, cu părinți pricopsiți (nu se știa prea bine ce afaceri învârteau), cu rude în străinătate, care-i trimiteau fel de fel - de la îmbrăcăminte „ultra”, cum îi plăcea lui să spună, până la ciocolată, „cea mai și cea mai”, băuturi (mai ales whisky, pe care îl aducea, din când în când, și la școală) etc. Tip de „papițoi” - cum îl numeau colegii, Valentin n-avea prea multe în capul lui cel frumos și pomădat (de altfel, la învățătură, se târa în coada clasei). Avea însă o ciudă permanentă pe Matei - elevul cu cele mai mari note din clasă, premiantul colectivului lor -, nu neapărat pentru acest lucru, ci pentru că „i-o luase pe Carmen”, pe care el „o iubea încă din clasa a cincea”. Matei nu-l prea lua în seamă pe *pricopsitul* lor de coleg, în realitate „nu dădea nici două parale chioare pe el”; găsea totdeauna replici tăioase la ironiile nesărate ale lui Valentin, stârnind astfel hohotele de

râs ale clasei; dezamorsa cu ușurință orice șotie pe care acesta o punea la cale, iar uneori nu-l mai „rădea” numai cu vorba, ci și cu câte un pumn, care-l îngrămădea în vreun colț de perete (Matei fiind mai înalt și mai puternic decât el). Necazul . pornea de la faptul că, mai întotdeauna, în asemenea situații, Carmen lua apărarea lui Valentin, pe care-l înconjura și-l consola cu gesturi și vorbe tandre..., Matei nemaștiind ce să înțeleagă. Drept urmare, pentru o perioadă, intra în acea stare de însingurare, ce începuse să-i devină caracteristică. Uneori, aproape că o aștepta, fiindcă, în acele ceasuri, zile..., era, cu deosebire, *el însuși*, avea timp să se uite, la *rece*, înlăuntrul său, să „cerceteze”, încercând să aleagă *ce și cum...*

Pe de altă parte, discuțiile dintre Matei și Carmen porneau de la Ruxandra - o fată „nostimă”, cum o calificau băieții - care, de prin caisa a X-a, nu mai avea nici un fel de *reticență* față de ei (mulți se lăudau că au făcut și că pot face oricând amor cu ea). Ei bine, Ruxandra îl „ataca”, din când în când, și pe Matei, spunându-i, chiar în fața lui Carmen, că „*se usucă de dorul lui*”. Aceasta nu putea să suporte faptul nici ca idee: Matei era al ei și n-avea voie să se atingă nimeni de el! Și-atunci începea scandalul, care-l întrista atât de mult pe băiat (el nu credea că Ruxandra este chiar așa cum o prezentau colegii lui, dar nici nu încercase vreodată să se convingă de adevăr. Pur și simplu: nu-l interesa. Când era vorba despre „*așa-ceva*”, alegea alte rezolvări: se găseau destule femei și el, Matei, nu ducea lipsă de cunoaștere a unora dintre acestea)...

Pe nesimțite, anii au trecut!... Liceenii se aflau în fața examenului de bacalaureat. În săptămâna aceea de pauză, au hotărât să facă *banchetul de absolvire* la mare, la Mamaia. Iar în seara petrecerii s-a întâmplat catastrofa...

Șef al promoției sale, Matei, băiat înalt, brunet, cu păr negru, cu ochi verzi, care aveau când o privire ascuțită, ca de laser, când dulce ca mierea și caldă ca o rază de soare ce dă viață, exprimând, în acest caz, iubirea, bunătatea și delicatețea din ființa sa, se afla în centrul atenției. Carmen ținea să danseze numai cu ea și acest lucru s-a petrecut până când a venit Ruxandra și aproape l-a smuls de la masă. Matei n-a putut s-o refuze...

În câteva clipe, Valentin a invitat-o la masa lui, unde se mai aflau: Diana, colega de cameră a lui Carmen și Marius, care împărțea cu Valentin aceeași cameră de hotel, în cele câteva nopți în care era proiectată șederea lor la mare.

Au ciocnit pentru *prietenie*, pentru *viață* și-au început să danseze și ei. Se nimerise un tangou. Valentin o ținea strâns lângă el pe Carmen, iar aceasta își petrecuse amândouă mâinile pe după gâtul lui. Matei, care dansa la modul cel mai decent cu Ruxandra, o zărește. Înțelegând că este privită, Carmen se străduiește să arate ca „cea mai fericită ființă”, acceptă chiar sărutările partenerului, mai mult, îl sărută și ea...

Când dansul se termină, Matei se întoarce la masa *lor*, dar Carmen îl însoțește pe Valentin și... rămâne cu el. Ciocnesc, din nou, paharele... Începe un alt dans. Matei se ridică și-o invită pe Carmen,

dar aceasta îi răspunde că este deja invitată de Valentin.

- Nu-i așa, dragule? rostește ea, întinzând mâna și mângâindu-i părul. Răstoarnă apoi pe gât un întreg pahar cu vin și pornește să țopăie cu Valentin. La fel procedează Diana și Marius...

Lui Matei i se pare că lumea întreagă se învârtește o dată cu el... Nu, nu era amețit de băutură, nu înghițise decât o gură de votcă, fiindcă nu-i plăcea să bea... Privește în jur ca rătăcit, fără să înțeleagă.

De la masa, la care rămăsese singur, o vede acum pe Carmen, iarăși cu paharul la gură. „A înnebunit!” își spune și, ridicându-se, merge să-i atragă atenția, să se potolească...

- Cine este domnul, dragule? îl întreabă Carmen, cu nerușinare, pe Valentin...

Acesta, în culmea încântării, râde nestăvilit...

- Ar trebui să-ți stâlcesc mutra aia de idiot! exclamă, cu silă, Matei, dar nu vreau să mă fac de râs aici! Privește apoi îndurerat spre Carmen, după care... iese din sală...

- Uf! Bine c-a plecat! rostește aceasta. Hai să dansăm!

Și, într-adevăr, dansează..., apoi bea, iarăși dansează...,

„ca o dezvățată” - cum apreciază cineva, de pe margine - și, din nou, îndemnată de Valentin, bea, bea... până i se face rău...

Îngrijorată, profesoara dirigintă o scoate afară, o ceartă și, când își revine, o trimite, împreună cu Diana, în cameră.

Cei doi băieți, Valentin și Marius, se oferă să le însoțească.

Profesoara nu prea are încredere în ei, dar, până la urmă, este de acord.

În hotel, cei patru ajung, mai întâi, în camera băieților. Carmen, încă amețită, se lasă îmbrățișată de Valentin...

Văzând cum stau lucrurile, Marius se strecoară în cealaltă cameră, a fetelor..., în timp ce Matei își plimbă, nedumerit și trist, *întrebările și singurătatea* pe malul mării...

La puțin timp după miezul nopții, când diriginta s-a întors la hotel, a bătut la ușa fetelor. A deschis, după câteva minute, Diana, care a asigurat-o că totul „e bine”, că prietena ei, Carmen, și-a revenit și că doarme... Profesoara, crezând-o, n-a mai intrat, să verifice...

Către ziuă însă, pe la ora cinci, Ruxandra, auzind zgomot, a deschis ușa și a văzut cum Carmen se strecura, păș-păș, din camera băieților... Pândind mai departe, l-a observat pe Marius, condus până în prag de Diana, cum **pornește, în mare grabă, spre dormitorul în care fuseseră până atunci Valentin și Carmen...**

A doua zi, în autobuzul ce-i ducea către Iași, Matei, informat de Ruxandra despre cele văzute în noaptea trecută, se așezase pe un fotoliu din ultimul rând. Privea prin fereastră fără să vadă și fără să audă nimic...

Cu o față răvășită, Carmen se străduiește să-și ascundă lacrimile ce se rostogolesc, din când

în când. peste obraji ei ca frunzele unei toamne, ivită, pe neașteptate, la începutul verii. Diana îi ține o mână într-ale sale, încercând s-o liniștească. La câteva rânduri de scaune, în spatele lor, Valentin și Marius continuă un concert de râsete...

La despărțite, în Iași. trecând prin fața lui Carmen, Matei rostește apăsător:

- Mi-e scârbă! Pentru mine nu mai ești!

Fata izbucnește, din nou, în lacrimi. Simte cum o sufocă valul de amărăciune, ce-o cuprinsese încă din momentele în care a înțeles ce i s-a întâmplat...

Coborând din autobuz. Valentin îi strigă, de departe:

- Pa, iubito! Și s-auzim de bine! Apoi, hohotind de râs, îl ia pe Marius pe după gât și pornește în direcția Copoului, unde locuia, cu pricopsiții săi părinți, într-o splendidă vilă...

Peste câteva zile, Matei s-a trezit în preajma „Teiului lui Eminescu”. A stat pe banca de sub el minute în șir. La un moment dat, s-a ridicat, furios, exclamând:

„Ce mincinoase sunt *jurămintele* lumii!” Și s-a pierdut pe-o alee, îmbătată de mirosul florilor de trandafir.

*

Atunci a luat hotărârea să urmeze facultatea nu în orașul său, ci la București. Știa că și Carmen va da examen tot la Medicină. Ar fi fost îngrozitor s-o întâlnească în fiecare zi.

La început, mama lui Matei s-a opus, dar băiatul a rămas neînduplecat:

- Știu c-o să-mi fie greu fără tine, c-ó să locuiesc la cămin, dar, te rog să mă înțelegi, nu pot altfel! i-a spus băiatul.

Văzându-l atât de hotărât, profesoara n-a avut încotro, a acceptat, binecuvântându-i plecarea și drumul în viață. Era ca și când s-ar fi despărțit pentru totdeauna. Lucrul acesta avea să se întâmple peste cinci ani...

*

În vacanța de iarnă - prima lui vacanță de student a decis că-și va petrece revelionul împreună cu tineri ca el, dar nu cu foștii colegi de clasă și, dacă s-ar putea, nici de școală. De aceea a optat să meargă undeva, unde se adunau mai ales studenți filologi - de la facultățile de limba și literatura română și limbi moderne. Știa că, din fosta sa clasă de liceu, nici un absolvent n-a dat examen pentru admitere la filologie. Asta îl interesa cu deosebire: să nu se întâlnească cu cineva dintre cei care îi cunoșteau, de aproape, rana sufletească, ce abia începuse să se cicatrizeze...

...Sala se afla undeva în apropiere de Biblioteca Centrală Universitară. A sosit mai târziu